

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce	H. S. H. , narozen X, státní příslušnost Irák X zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem advokátní kanceláře se sídlem v Ostravě, Purkyňova 787/6
proti žalovanému	Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort se sídlem v Hradci Králové, Věkoše 416

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění za účelem správního vyhoštění, ze dne 1. února 2018, čj. KRPH-10947-23/ČJ-2018-050022-SV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 1. 2. 2018 rozhodl žalovaný o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, a to podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen zákon č. 326/1999 Sb.). Dobu zajištění stanovil žalovaný s odkazem na ust. § 125 odst. 1 cit. zákona na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

2. Správní orgán popsal okolnosti zadržení cizince na území Polské republiky, uvedl, že na základě čl. 6 Dohody mezi vládou České republiky a Polské republiky o předávání osob na společných státních hranicích, byl žalobce dne 31. 1. 2018 předán zpět do České republiky. Ke kontrole nepředložil žalobce žádný cestovní doklad ani jiné oprávnění k pobytu na území Evropské unie či ČR, čímž porušil povinnost cizince stanovenou § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. a došlo tak k jeho zajištění dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR. Žalobci byly sejmuty otisky prstů, dne 1. 2. 2018 zahájil žalovaný správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., v jehož rámci jednak sepsal protokol o výsledku žalobce a dále požádal o písemné stanovisko Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky, a to k problematice možných překážek realizace správního vyhoštění žalobce do země původu.
3. Žalobce sdělil v průběhu řízení, že pobýval asi tři roky v uprchlickém táboře Zachó v Kurdystánu, odkud však na podzim 2017 odešel, protože tam nebyla žádná budoucnost. Cestovní doklad odevzdal převaděči při cestě do Řecka, cestoval sám, cílem jeho cesty bylo Německo, kde chtěl dostudovat a pracovat, aby mohl pomoci rodině v Iráku. Z tábora se dostal na letiště v Erbilu, odtud letecky do Istanbulu, autem do Aderny a poté cestoval asi čtyři dny po pobřeží, odkud odjel nafukovacím člunem do Řecka. Cestu mu předem zaplatili rodiče, asi 20 tisíc Euro. Z Řecka žalobce cestoval pěšky a autem do Makedonie a Srbska, poté do Rumunska. Odtud jel dodávkou v zavazadlovém prostoru s dalšími 10 osobami, jel za přítelkyni a sestrou do Německa, kde chtěl požádat o azyl. Žalobce hodlá vyhoštění respektovat, ale udělá vše, aby k němu nedošlo. Peníze na vycestování nemá, návratem je ohrožena jeho budoucnost, neví, co by se mohlo stát, tam je možné vše. Nemá žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby na zdejší území, není mu znám žádný důvod, proč by nemohl ČR opustit. Dne 1. 2. 2018 vydalo MV ČR pod ev. č. ZS39936 stanovisko, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování.
4. Žalovaný neshledal možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b) zákona č. 326/1999 Sb.
5. Krajský soud žalobci ustanovil právního zástupce, o jehož ustanovení žalobce jmenovitě požádal, zástupce žalobce pak žalobu řádně doplnil dne 8. 3. 2018.

II. Žalobní argumentace

6. V žalobě je jako důvod jejího podání označeno nedostatečné vyhodnocení existence vážné újmy, která žalobci hrozí, uvedl, že musel utéci ze svého domova (zcela nepochybně v důsledku válečných událostí), musel se uchýlit do uprchlického tábora, kde však čelil diskriminačnímu jednání. Ačkoliv je reálné, že mu hrozí při jeho návratu do Iráku nebezpečí vážné újmy dle § 179 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalovaný se překážkami jeho vycestování zabýval nedostatečně a nesprávně. Žalobce poukazuje na znění § 124 odst. 1 písm. b) a § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, dále pak na znění čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 15 návratové směrnice, a v těchto souvislostech pak cituje znění právních vět rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010 – 1.

Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b) nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.

- 2. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.

7. V dalším žaloba odkazuje na odůvodnění cit. rozhodnutí NSS, kdy soud zdůraznil přípustnost zajištění jen za přísně vymezených podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem ČR, s odkazem konkrétně na čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, dále pak i na Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Listinu základních práv Evropské unie, jakož i judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Z citovaných příkladů pak vyvozuje závěr, že v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správního vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice. Žalovaný však zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť se nezabýval potencionální možností správního vyhoštění žalobce. Žaloba zde poukazuje rovněž na rozhodnutí NSS ze dne 17. 12. 2015, kdy pod čj. 5 Azs 236/2015 soud zrušil rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem pro nezohlednění nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu o zajištění cizince právě s ohledem na absenci konkrétního vypořádání hrozby vážné újmy cizinci při jeho vyhoštění. (zde soud podotýká, že se v té době jednalo rovněž o území Iráku, kde probíhaly intenzivní boje v konfliktu s tzv. Islámským státem). Žalobce je přesvědčen, že závěry uvedeného rozhodnutí dopadají plně i na jeho případ. Žalobce přišel o domov, byl nucen pobývat v uprchlickém táboře a je tedy osobou, která může být ohrožena vážnou újmu především z hlediska obecně neutěšených podmínek v oblastech poničených válečnými událostmi, jakož i stále panujícím neklidem v dotčených oblastech. V závěrečném návrhu je proto navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. K žalobním námitkám podal žalovaný dne 13. 3. 2018 písemné vyjádření, v němž uvedl, že doba zajištění cizince dle § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, a to v reakci na sdělení pracovníka

Ředitelství služby cizinecké policie v Praze, k obvyklé délce konzulární procedury, podle státní příslušnosti cizince, ke zjištění jeho totožnosti. Cizinec byl následně umístěn do Záchytného zařízení pro cizince Vyšné Lhoty do doby realizace správního vyhoštění. Současně mu bylo vydáno dne 2. 2. 2018 rozhodnutí ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., neboť pobývá na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, a pobýval na území bez víza, ač k tomu není oprávněn nebo bez platného oprávnění k pobytu. Doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, byla správním orgánem stanovena na dva roky. Následně byl cizinec umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách. Dne 5. 2. 2018 byla správním orgánem podána na Ředitelství služby cizinecké policie žádost o zjištění totožnosti cizince z důvodu absence jeho cestovního dokladu, nebo jiného dokladu totožnosti.

9. Dne 9. 2. 2018 bylo správnímu orgánu doručeno odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění a týž den mu byla doručena informace o tom, že žalobce podal dne 8. 2. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvem vnitra ČR bylo dne 13. 2. 2018 rozhodnuto o zajištění cizince a jeho setrvání v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty. Žalovaný proto rozhodl rozhodnutím čj. KRPH-10947-49/ČJ-2018-050022-SV o ukončení zajištění ke dni 13. 2. 2018. Zde žalovaný odkazuje na to, že zajištění cizince musí být bez zbytečného odkladu ukončeno, rozhodlo-li ministerstvo o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany dle § 46a zákona o azylu.
10. K žalobním důvodům žalovaný uvedl, že při rozhodování se cítil vázán rozhodnutím Nejvyššího správního soudu 7 As 79/2010, podle něhož je povinen se zabývat v řízení o zajištění cizince existencí možných překážek správního vyhoštění v případě, kdy jsou mu tyto v době rozhodování známy nebo vyšly najevo. Ze spisového materiálu je zřejmé, že se žalovaný možností překážek realizace správního vyhoštění do země původu žalobce ve smyslu § 179 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. zabýval, k možnosti vycestování byl žalobce podrobně dotazován v rámci protokolu o výsledku účastníka správního řízení. Dne 1. 2. 2018 žalobce za přítomnosti tlumočnicka perského jazyka k otázce, co by pro něj znamenal návrat do domovského státu, jaké je tam jeho zázemí, rodinné vazby a existuje-li nějaká hrozba nebezpečí, odpověděl, že je státní příslušník Iráku, trvalá adresa pobytu je Sinjar, Khanasur. Má sestru a bratra v Německu, další dva bratři a sestra žijí s nemocnou matkou v Iráku. Asi před třemi lety opustil domov a po celou dobu byl v uprchlickém táboře v Zacho v Kurdistánu. Při opuštění domovského státu měl u sebe cestovní pas, který musel později odevzdat při cestě do Řecka převaděčům. Z uprchlického tábora odešel, neboť tam nebyla žádná budoucnost. Cítil se tam nechtěný z důvodu diskriminace a do rodného města se vrátit nemohl. Jeho cílem bylo Německo – Hamburk, chtěl za rodinou, přítelkyní, přáteli a požádat tam o azyl. Chtěl tam dostudovat a poté pracovat, aby mohl pomoci rodině v Iráku. Dle závěru žalovaného vedly žalobce do Německa a Evropské unie především ekonomické důvody. Z výpovědi žalobce vyplývá jako primární důvod nelegální tranzitní migrace nikoliv strach před konkrétním nebezpečím, či požadavek sloučení s rodinou, ale frustrace z absence budoucnosti a pocit nechtěnosti.
11. Ve věci případné existence důvodů znemožňujících vycestování vyžádal žalovaný dle § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. dne 1. 2. 2018 stanovisko Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, tentýž den bylo toto pod čj. ZS39936 vydáno v tom smyslu, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování a jeho vycestování

je s ohledem na ust. § 179 uvedeného zákona možné. Podle § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je obsah tohoto stanoviska pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu závazný.

12. Žalovaný je přesvědčen, že se danou otázkou zabýval dostatečně, neboť poukazuje na skutečnost, že dne 2. 2. 2018 žalobce využil svého práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve věci, do protokolu uvedl, že mu byla poskytnuta dostatečná doba pro seznámení se s podklady ke správnímu řízení ve věci správního vyhoštění, měl možnost se k podkladům vyjádřit a sděluje, že již řekl vše a nechce nic doplnit. Do Iráku se vrátit nechce. Nepožaduje žádné doplnění, ani nepředkládá žádné návrhy či důkazy, měl možnost se seznámit i s přílohami Závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince, nežádá seznámení a nepožaduje, aby byly přílohy součástí spisového materiálu.
13. V rozhodnutí o zajištění se žalovaný zabýval možností realizace vyhoštění žalobce do domovského státu, přihlédl k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, kdy je nutné zajistit náležitosti nezbytné k realizaci vyhoštění, tak, aby toto bylo realizovatelné v době trvání zajištění. Při stanovení doby trvání zajištění bylo přihlédnuto k době, nutné k zabezpečování přepravních dokumentů, Ředitelství služby cizinecké policie jako orgán příslušný dle ust. § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie z důvodu nutnosti zajištění policejní eskorty přes dotčené státy a komunikace s domovským státem o jeho vzetí zpět. Z uvedeného důvodu byl učiněn na tento orgán telefonický dotaz a na základě této konzultace byla doba zajištění stanovena na dobu 90 dnů, když z odpovědi tázaného bylo zřejmé, že vzhledem k absenci cestovního dokladu žalobce bude nejprve nutné provést konzulární pohovor za účelem zjištění jeho pravé totožnosti. Teprve poté může probíhat následná komunikace s domovským státem. Dle sdělení policisty toto řízení trvá minimálně 90 dnů, stanovenou dobu proto považuje žalovaný za přiměřenou.
14. Žalovaný dále poukazuje na ust. § 172 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., kdy v případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud předně konstatuje, že nepřehlédl návrh žalovaného na postup dle § 172 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., nicméně uvádí, že s ohledem na nedávné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně, konkrétně ze dne 29. 11. 2017, učiněného pod sp. zn. 6 Azs 320/2017, přistoupil k rozhodnutí v merituu věci, neboť NSS citovaným rozhodnutím shledal úpravu daného ustanovení v případech, obdobných projednávanému, nesouladnou s právem Evropské unie, konkrétně pak s čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a též s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie, ve spojení s čl. 5 odst. 4 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
16. Krajský soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

17. Ze správního spisu soud konstatuje, že se zde nachází Úřední záznam žalovaného ze dne 31. 1. 2018 o převzetí 10 osob od Pohraniční stráže Polské republiky na Společném pracovišti Oddělení zahraničních vztahů Náchod – Kudowa Slone, a to na základě dohody, cit. v bodě 2. Je přítomen Protokol o předání cizince, Úřední záznam o zajištění cizince z 1. 2. 2018, Rozhodnutí o eskortě z 31. 1. 2018, Usnesení o ustanovení tlumočníka perského jazyka, Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 1. 2. 2018. Téhož dne byl sepsán Protokol o výsledku účastníka řízení, kdy kromě skutečností, uvedených v bodě 3, 10 a 12 žalobce sdělil, že po celou cestu do Evropy je nikdo nekontroloval, až zde v Polsku, kde mu byly odebrány otisky prstů. Na území ČR nemá zajištěno ubytování, pokud by nebyl deportován, chce pokračovat do Německa, v opačném případě požádá o azyl. Neměl v úmyslu žádat v ČR o azyl, v Německu má příbuzné a přítelkyni, kteří mu pomohou. Žalobce dále uvedl, že nikdy neměl dříve problémy s policií, je si vědom nelegálnosti svého pobytu. Ve správním spise se dále nachází Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, vypracované Ministerstvem vnitra ČR dne 1. 2. 2018. Z tohoto podkladu soud konstatuje, že MV ČR na str. 2 uvádí podklady, z nichž čerpal, jsou jimi obecné aktuální informace ohledně politické, ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Iráku, konkrétně Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) – Irák – „Relevantní informace o zemi původu pro vyhodnocení dostupnosti alternativy vnitřního útěku nebo přesídlení“ ze dne 12. 4. 2017, Výroční zpráva Amnesty International 2017 ze dne 22. 2. 2017 a Zpráva Freedom House – Svoboda ve světě 2017 – Irák, leden 2017. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu ke správnímu řízení o vyhoštění cizince z území České republiky. Žalobce byl s uvedeným podkladem seznámen 2. 2. 2018. Dále jsou součástí spisu výše uvedená rozhodnutí žalovaného.
18. **Zákon č. 326/1999 Sb.,** o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění, upravuje v **§ 123b)** zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území. Dle odst. 2 lze zvláštní opatření za účelem vycestování uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje. Dle odst. 4 pak policie takové opatření neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Zvláštní opatření pak jednotlivě upravuje odstavec 1, tato představují možný pobyt cizince mimo zajišťovací zařízení, s povinností hlásit každou změnu pobytu policii a v místě se zdržovat pro možnost kontroly, nebo složení peněžních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, či povinnost cizince osobně se hlásit policii ve stanovené době. Ustanovení **§ 124** upravuje institut zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, upravuje oprávnění policie zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, a to v případech, kdy je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání – zde odst. 1 písm. b). V odst. 3 je upraven postup policie, která s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění stanoví v rozhodnutí o zajištění dobu jeho trvání. V **§ 125** cit. zákona je vyjádřena délka možné doby zajištění,

tato nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Konečně, v ust. § 179 jsou upraveny důvody znemožňující vycestování, a to pro případ důvodných obav, že pro případ vrácení cizince do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Vážnou újmu ve smyslu odst. 1 pak dle odst. 2 představuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, případně též situace, kdy by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

19. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí žalovaného neshledal.
20. Žalobce nesouhlasil s vyhodnocením žalovaného v tom smyslu, že pro případ vycestování není ohrožen vážnou újmou, odkazoval na Úmluvu o právním postavení uprchlíků, návratovou směrnicí, rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který v tomto smyslu připomínal Listinu základních práv a svobod, Listinu základních práv Evropské unie i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech. Pokud soud obecněji shrne základní pravidla těchto listin, jedná se o situace, kdy stát, v němž je zadržen a zjištěn cizinec, který nevládně potřebnými doklady opravňujícími ho k pobytu na daném území, může být zajištěn za účelem případného správního vyhoštění pouze za určitých podmínek. Tyto jsou v zákoně o pobytu cizinců v České republice upraveny shora uvedeným ust. § 124. Zde krajský soud po přezkoumání podkladů v dané věci konstatuje, že z průběhu výpovědi žalobce jasně plyne, že se vrátit do země původu nechce, uvedl výslovně, že by chtěl pokračovat do Německa, udělá vše, aby k návratu nedošlo. V takovém případě dospěl žalovaný oprávněně k závěru, že jsou naplněny podmínky ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Vzhledem k žalovaným popsáním okolnostem věci v bodě 13 pak soud shledal oprávněným i dobu, na kterou bylo rozhodnuto dle § 125 cit. zákona o době zajištění cizince, tedy 90 dní.
21. Konkrétně k žalobou uváděnému nedostatečnému zhodnocení hrozby vážné újmy pro případ jeho návratu do Iráku, a to ve smyslu § 179 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že v daném případě takovou okolnost neshledal. Jak uvedeno výše, v tomto ustanovení je upraveno nebezpečí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, žalobce však nic takového v průběhu správního řízení netvrdil, uvedl pouze, že do Iráku se vrátit nechce, a k dotazovanému důvodu sdělil, že tam je možné vše. Žaloba pak v tomto ohledu, krom odkazů na výše cit. mezinárodní a ústavní dokumenty, tvrdí, že žalobce musel utéci ze svého domova a byl diskriminován v uprchlickém táboře. Zde soud ovšem musí konstatovat, že k důvodům, proč žalobce odešel z domova, nesdělil žalovanému vůbec nic, naopak uvedl, že v zemi původu pobývají jeho sourozenci a nemocná matka, kteří mu měli zaplatit cestu do Evropy částkou 20 tisíc Euro. K pobytu v uprchlickém táboře sdělil, že tam neviděl žádnou budoucnost a cítil se nechtěný z důvodu diskriminace, kterou však nijak blíže nevysvětlil, žalovaný tak neměl žádný důvod cokoliv v tomto směru domýšlet. Námitka,

že žalobce přišel o domov z důvodu konfliktu s Islámským státem, není ničím doložena a žalobce ani nic podobného v průběhu správního řízení nesdělil, soud tak nemůže jinak, než ji považovat za účelovou. Ohrožení vážnou újmou z důvodu obecně neutěšených podmínek v oblastech poničených válečnými událostmi v Iráku po vypořádání této otázky žalovaným na základě vyžádaného Závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR též nemůže obstát, neboť citovaný správní orgán si zaopatřil vcelku dostatečné a objektivní podklady, které aktuálně hovoří o situaci v Iráku. Zde soud podotýká, že mu jsou známy závěry žalobcem namítaného rozhodnutí NSS z r. 2015, nicméně závazné stanovisko se s aktuální situací v zemi původu žalobce vypořádává přehledným způsobem, který jasně hovoří o tom, že dřívější nedobrá a nebezpečná situace tam již nevládne, teroristická organizace nevyvíjí na tomto území žádné aktivity a její činnost je tamními vojenskými orgány utlumena. Co do tamní bezpečnostní situace je pak možné využít institutu vnitřního přesídlení do bezpečnějších částí země, s pomocí státních orgánů. V neposlední řadě se pak soud ztotožňuje se závěry Ministerstva vnitra ČR i žalovaného, že v případě žalobce se po jím podaných informacích jedná vcelku jednoznačně o migrující osobu, která má ekonomické důvody pro svoji nelegální cestu do Německa, kde má známé a příbuzné. Jak správně podklad uvádí, pro případnou aplikaci Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a odkaz na některé rozsudky Evropského soudu pro lidská práva by hrozba případného ponižujícího zacházení či trestu musela dosahovat mimořádného stupně a jeho ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobce cestoval přes řadu bezpečných zemí, kde se mu naskýtal možnost žádosti o ochranu a bezpečí, této však nevyužil.

22. Soud závěrem zdůrazňuje, že v případě žalobce, který cestoval přes zdejší území i území dalších států Evropské unie bez potřebných dokladů a víz, není pochyb, že se jedná o cizince, který naplňoval podmínky pro zákonné zajištění za účelem správního vyhoštění.
23. K nevyužití zvláštních opatření za účelem vycestování cizince ve smyslu § 123b) zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že toto odůvodnění žalovaného považuje za správné a souladné se zákonem, neboť žalobce sám uvedl, že nemá povědomost o možnosti pobytu na zdejším území, které by bylo souladné s podmínkami písm. a) odst. 1, uvedl rovněž, že nemá potřebné peněžní prostředky, které by mohly sloužit pro využití možnosti upravené písm. b). Z okolností průjezdu žalobce státy Evropské unie pak, dle přesvědčení soudu, nelze ani dedukovat bezproblémové naplnění podmínek, stanovených cit. ustanovením v písm. c) odst. 1.
24. Krajský soud konstatuje, že v daném případě byl žalobce řádně seznámen s podklady správního orgánu, nenavrhoval žádné jejich doplnění, byl mu ustanoven pro řízení tlumočník jazyka, v němž se dobře dorozumí, soud proto neshledal ani žádná procesní pochybení žalovaného. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti pak soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a tuto proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

25. Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, který náhradu nákladů řízení nežádal. O odměně soudem ustanoveného zástupce žalobce soud rozhodl samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 21. března 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně